

Ἦτο ἡ οἰκογένεια ἡ κατοικοῦσα εἰς τὸ πρῶτον πά-
τωμα. Κατόπιν ἤλθεν ἡ κατοικοῦσα εἰς τὸ τρίτον, κα-
τόπιν ἄλλη καὶ ἄλλη. . . Προσέτρεξεν ἡ κυρία Ἀση-
μάκη, με μαύρην μεταξωτὴν ἐσθῆτα καὶ πολλὴν πού-
δραν ἐπὶ τοῦ ρυτιδωμένου προσώπου καὶ ἤρχισε νὰ πε-
ριπτώσεται τὰς κυρίας, νὰ τὰς φιλή καὶ νὰ κάμνη
ένα σωρὸ κομπλιμέντα. Καὶ προσήρχοντο ὅλοεν. Ἀπὸ
τῆς δεκάτης ἀκρόμῃ εἰς τὸν μικρὸν γῶρον τῶν αἰθου-
σῶν τοῦ κ. Ἀσημάκη, ἀνεκινεῖτο τόσος κόσμος, ὥστε
ἡ συγκοινωνία ἤρχισε νὰ γίνεται κάπως δύσκολος. Καὶ
ἔβλεπες ἐκεῖ μητέρας μικροφύρους καθημένας εἰς τὰς
γωνίας καὶ φλυαρούσας, ὀλίγας νεάνιδας, κομψὰς καὶ
μᾶλλον ἠῆτον ὠραίας, περὶ τὰς ὁποίας συνωθούντο
οἱ νέοι, καὶ πολλὰ γερωντοκρίσια με γελόιας τουαλέ-
τας καὶ ἀκισμούς, τὰ ὁποία εἴς ἀβροφροσύνης, καὶ
ἀνευ οὐδεμιᾶς ἡδονῆς ἐπεριποιούντο οἱ κύριοι. Τὸ κλει-
δοκῦμβαλον ἠλάλαζεν ἕνα στρόβιλον καὶ τὰ ζεύγη ἤρ-
χισαν νὰ περιστρέφονται. Ὁ Κοσ' Ἀσημάκης συνωμί-
λει με τοὺς φίλους του πέραξ μιᾶς τραπέζης εἰς τὸ
καπνιστήριον — ὡς ἐβαπτίσθη τὸ δωμάτιον τοῦ
Ἀλκιβιάδου. Καὶ ἔβλεπες ὅλον τὸν κόσμον ἐκεῖ με τὸ
μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, συνωθούμενον, ἰδρώνοντα, χα-
ριεντιζόμενον, ἀπατώντα ἑαυτὸν ὅτι διασκεδάζει διὰ
τοῦ πιθηκισμοῦ ἐθίμων, τὰ ὁποία οὐτε τῆς ἐνδομούχου
διαθέσεως του ἦσαν, οὐτε τῆς τάξεώς του, οὐτε τῆς
τάξεως τοῦ οἰκοδεσπότη, οὐτε καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν
αἰθουσῶν, αἱ ὁποιαὶ τὸν ἐφιλοξένουν.

ὑπὸ τοὺς ὄρους αὐτοὺς ἡ διασκέδασις παρετεινετο.
Ὁ πρῶτος τετράχορος, ὡς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ζευγῶν
καὶ τῶν διευθυντῶν του, ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ χο-
ρευθῇ καὶ ἐγκατελείφθη περὶ τὸ τέλος ἐν μέσω γε-
λώτων. Καὶ το ἔρριψαν πλέον εἰς τοὺς γυριστοὺς χο-
ρούς, εἰς τὸ βοστῆν, τὸ ὁποῖον ἐχόρευον ὀλίγοι, καὶ
εἰς τὴν πόλκαν, τὴν ὁποίαν ἐχόρευαν ὅλοι. Πρὸς ἐπαύ-
ξησιν δὲ τῆς ἀταξίας καὶ τῆς συγχύσεως ἤρχοντο
ὅλοεν καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι οἱ κ ο γ ε ν ε ι α κ ῶ ς .
Ὁ πρόδρομος ἐγέμισεν ἀπὸ ἐπανωφόρια καὶ καλύπτρας
καὶ καπέλα. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο καὶ ἐν πιλίκιον
μαθητοῦ. Ἦτο τὸ πιλίκιον τοῦ Γιαννάκη ὁ ὁποῖος εἶ-
χεν ἔλθει καὶ αὐτὸς με τὴν οἰκογένειάν του καὶ με τὴν
στολήν του. Καὶ ἀφ' οὗ ἐβαρύνθη πλέον νὰ χορευθῇ με
τὰ κορίτσα καὶ νὰ τὰ λέγῃ εὐφρολογίας, ἐξῆλθεν εἰς
τὸν διάδρομον νὰ καπνίσῃ ἕνα σιγάρον, κρυφά, μακρὰν
τῶν βλεμμάτων τοῦ πατρός του.

*

Ὁ διάδρομος ἦτο ἡμιφώτιστος. Ὁ Γιαννάκης ἐκά-
θισεν εἰς ἐν σκαμνίον καὶ ἐρρέμβαζεν. Ἐνώπιόν του
διήρχετο πηγαινοερχομένη ἡ ὑπῆρέτρια με δίσκους
πλήρεις. Ὁ Γιαννάκης τὴν ἐσταμάτα καὶ ἔπερνε πότε
ἀπὸ ἕνα τσάι, πότε ἀπὸ ἕνα γλύκισμα. Καὶ ἐκάπνιζεν
ὅλοεν καὶ ἔτρωγε καὶ ἐρρέμβαζεν. . . Αἴφνης τὴν προσ-
οχὴν του ἐκίνησε τὸ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κρε-
μάσει ἐκεῖ πρὸς ἀπόκρυψιν τῶν περιττῶν ὁ Ἀλκι-
βιάδης.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Γιαννάκης σκανδαλιζόμενος,
σὺν καραγκιδοῦ μπερνετὸ μοιάζει.

Ὅταν δὲ ἤλθον καὶ δύο ἄλλοι συνομίληκες φίλοι
του νὰ τον εὗρουν ἐκεῖ, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ὁ Γιαν-
νάκης ἐνεθαρρύνθη καὶ πλησιάσας ἀνῆγειρε τὸ παρα-
πέτασμα.

— Ὠραϊά! ἕνα τραπέζικι ποῦ εἶνε δὼ, σὺν νὰ
τῶχα παραγγελιά.

Εἶπε καὶ ἐκρύθη ὑπὸ τὸ παραπέτασμα καὶ ἀνέβη
ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζικι.

— Καλὲ τί θὰ κάμης ἐκεῖ; ἠρώτησαν οἱ δύο ἄλλοι
ἀπ' ἐξῶ.

— Τώρα θὰ ἰδῆτε. Ἐνα μανδῆλι μονάχα δόστε μου.

Τοῦ ἔδωσαν καὶ ἐπερίμεναν με ἀνυπομονησίαν, διότι
εἶχαν πολλὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ἐφευρετικότητά του
Γιαννάκη.

Μετ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ἐπάνω χεῖλους τοῦ παραπε-
τάσματος ἐπρόβαλαν δύο κοῦκλαι λευκαί, ὁ Φασουλῆς
καὶ ὁ Περικλῆτος, καὶ ἠκούσθη ἔσωθεν στρυγμώδης
ἀλλ' ἰσχυρὰ ἡ φωνή τοῦ Γιαννάκη κραυγάζοντος:

— Περικλέεεεεεεεεεεεε ! . . .

Ὠραϊά ἰδέα. Τὰ παιδία ἔσπασαν στὰ γέλοια. Ἀλλὰ
μετ' αὐτῶν καὶ ἡ ὑπῆρέτρια καὶ ἡ μικρὰ βοηθὸς τῆς,
καὶ ἕνας ὑπῆρέτης, διότι πέραξ τοῦ αὐτοσχεδίου θεά-
τρου συνηθροίσθη ἀμέσως ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ μα-
γειρείου.

Καὶ ἡ παράστασις οὕτως ἐξηκολούθησεν. Ἀλλὰ
τόσα ἦταν τὰ γέλοια τῶν θεατῶν με τὰς εὐφρολογίας
τοῦ Γιαννάκη καὶ ἐξ ἄλλου τόσον διαπεραστικὴ ἡ φωνή
του, ὥστε ἤκουσαν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τὰς αἰθούσας
καὶ προσέδραμον εἰς τὸ θέαμα. Τὸ πρᾶγμα τοῖς ἐφάνη
ἀστεῖον καὶ ἔτρεξαν καὶ προσεκάλεσαν καὶ ἄλλους.
Οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι
συνηθροίσθησαν ἐν γέλωτι καὶ συνωθισμῶ εἰς τὸν διά-
δρομον. Ὁ Γιαννάκης, τὸν ὁποῖον μακρὰν τοῦ νὰ δει-
λιάσῃ, πολὺ ἐκολάκνευεν ἡ συρροὴ αὐτῆ ἡ ἔκτατος καὶ
ἀνέλπιστος, ἐφιλοτιμήθη καὶ ἔκαμιν ἐκεῖ ἐκ τοῦ προ-
χείρου ἕνα μακρὸν διάλογον με τὰ πρόβστηκα ἐκεῖνα
εὐφρολογήματα με τὰ ὁποία ὅμως γελᾷ ὁ κόσμος τῶν
συναναστρωτῶν. Ὁ Περικλῆτος τοῦ Γιαννάκη ὑπῆρ-
ξεν ἡ μεγαλύτερα attraction τοῦ χοροῦ τοῦ Κοῦ Ἀση-
μάκη καὶ ὁ περιφορημένος ἐκεῖνος διάδρομος, εἰς τὸν
ὁποῖον ἡ οἰκοδέσποινα, ὡς εἰς μέρος ἀπόκρυφον καὶ
ἀπροσπέλαστον, συνεσώρευεν ὅλα τὰ περιττά, παρέ-
σχεν εἰς τοὺς ἀνιῶντας προσκεκλημένους τῆς τὰς φαι-
δροτέρας στυγμάς, χάρις εἰς τὸ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον
ἀνῆρτησε πρὸ τῶν περιττῶν ἐκείνων ἡ σύνεσις τοῦ
Ἀλκιβιάδου. Τὸ γεγονός εἶνε ἄξιον ἰδιαιτέρας προσο-
χῆς διότι ἀνευ αὐτοῦ, ψευδῆς θὰ ἦτο—ὅπως δὲ εἰς
ὅλας τὰς χορευτικὰς ἐσπερίδας, τὰς ὁποίας δίδει ἡ
μεσαια ἀθηναϊκὴ τάξις— ἡ φιλοφρόνησις τὴν ὁποίαν
ἀπηύθυναν πρὸς τοὺς οἰκοδεσπότης οἱ προσκεκλημένοι,
ὅταν ἔφευγαν περὶ τὴν τετάρτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον:

— Σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ. Ἐπεράσαμε λαμπρά.

— Τίποτα, τίποτα, ἀπῆλθα μειδιῶσα νυσταλέον ἡ
Κα' Ἀσημάκη.

ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

Αἱ εἰς τὰ γράμματα ἀσχολούμεναι γυναῖκες ἐν Γαλλίᾳ
ἀνέρχονται εἰς 2130, ἐξ ὧν αἱ 1211 γράφουσι μυθιστορη-
ματα, 217 παιδαγωγικὰ βιβλία, καὶ 280 ποιήματα.

— Ἐν Παρισίοις ἤρχισεν ἡ ἔκδοσις περιεργωτάτης ἐφη-
μερίδος, τῆς Ἐφημερίδος τῶν Ἑπαυτιῶν, ἣτις σκοπὸν ἔχει
νὰ κρατῇ ἐνημέρους τοὺς ἀναγνώστας πάντων τῶν σχετι-
κῶν πρὸς τὸ ἐντιμὸν ἐπάγγελμα τῶν. Τὸ κυριώτατον μέ-
ρος τῶν χρονικῶν ἀφιερῶται εἰς τοὺς τελούμενους καθ' ἐ-
καστὴν πλουσίους γάμους, κηδεῖας, βαπτίσματα καὶ ἄλλα
εὐχάριστα οἰκογενειακὰ γεγονότα, ὅθεν δύναται νὰ προέλθῃ
κέρδος εἰς τὴν ἐπαίτειαν. Τὸ πρακτικὸν δὲ μέρος εἶνε δι-
δασκαλία περὶ τρόπων ἐπιτυχούς ἐπαίτειας, ὑποκρίσεως
διαφόρων παθημάτων κλπ.

— Δύο γινῶμαι τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ: Ἡ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ
εἶνε ἀπὸ ὕψαμα, τὸ ὁποῖον καὶ ξεσγίτζεται καὶ ἐμβαλῶνε-
ται εὐκολώτατα. — Τὸ λυπηρὸν δὲν εἶνε ὅτι γίνεται κανεὶς
γέρον, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶνε πλέον νέος.